

Este 10 órakor indultunk a bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium elől. Román idő szerint 1 órakor léptük át a határt. Első megállónk Brassóban volt, ahol megközelítettük a Fekete templomot, Brassó legkeskenyebb utcájából, a Cérna utcából. Majd a Fekete toronyból megcsodáltuk a panorámát és a templomot.

Evangélikus gimnázium lévén nem hagyhattuk ki a szászhermányi evangélikus erődtemplomot, amely Brassótól 12 km-re fekszik.

Következő megállónk Csíkszereda településrésze, Csíksomlyó volt. Ezen belül is a kegytemplomot látogattuk meg, majd meg sem álltunk Madéfalváig. Külön érdekesség, hogy a „siculicidiumnak” leírásakor: SICVLICIDIUM mindegy egyes betűt római számnak tekintve kiadja a mészárlás évszámát.

Szállásunk Gyergyószentmiklóson volt. Szállásadónknak Székely Leventének a mai napig hálások vagyunk vendégszeretetéért.

A második napot a torjai Büdös-barlanghoz vezető úttal kezdtük. Miután a kénes levegő átmelegítette a végtagjainkat, a Szent Anna-tó kráterét másztuk meg. A tetőn tartottunk egy negyedórás pihenőt, majd leereszkedtünk a kráter belsejébe. Lejjebb, a szerpentinén a partfalból száraz mofetta szivárgott, és mindenki meg is szaglászta. Ezután a tó mellett álló Szent Anna-kápolnát tekintettük meg, és lesétáltunk a tóhoz. Itt nagy meglepetés fogadott minket, hiszen két medvebocs kutatott élelem után a vízparton, tőlünk nagyjából négy-öt méterre. Felutaztunk a Mohos-láp bejáratához, ahonnan idegenvezető kísért utunkon. A lápban hídon, vagy fa lépőköveken tudtunk közlekedni a tengersizemek között, és rengeteg egyedülálló növényel találkoztunk: a rowarevő kereklevelű harmatfű, mármorka, tőzegmoha.

Másnap reggel felmentünk a Békás szoroshoz. Két oldalán a Kis-Cohárd és a Csíki-bükk magasodott fölénk. Majd leereszkedtünk a Gyilkos-tóhoz. Útközben gyönyörűen megfigyelhettük, hogyan mossa ki a patak a mészkőszirteket, és hogyan alakítja a folyó a medrét. A tónál lehetőség nyílt helyi ízek megkóstolására, főként a helyi pisztrángra és mititeire.

A negyedik napon reggel végleg elbúcsúztunk Gyergyószentmiklóstól, és Szovátra látogattunk el. Ez a város a Székely-Sóvidék központja. Itt található a Medve-tó, amely a világ legnagyobb helioterikus tava. Ezután Parajd felé vettük az irányt. Itt néztük meg a híres sóbarlangot, amelynek csarnokai 120 méter mélyen találhatóak. A Sópátához is ellátogattunk, amely környéke leginkább egy mesebeli mezőhöz hasonlított. A tanár úr (tapasztalatból) óvatosságra intett minket, hiszen a só-szurdok nagyon csúszósok voltak. Szerencsére nem sérült meg senki.

Délután Kacsó Péter tanár úrral találkoztunk Farkaslakán. Sajnos, ahogy megérkeztünk, zuhogni kezdett az eső, így ázva-fázva hallgattuk meg a Tamási Áronról szóló előadását. Ezután Szejkeföldre látogattunk el. Megkóstoltuk a borvizet is, ami elsőre nagyon érdekes ízű volt. Még megtekintettük a székely kapukat is, melyek a legnagyobb székely, Orbán Balázs sírjához vezettek. A tanár úr rengeteg érdekes dolgot mesélt életéről.

Székelyudvarhelyen az erdélyi csoport már várt minket. Egy kellemes estét töltöttünk velük. Bemutatták nekünk a város nevezetességeit, és persze az iskolájukat is. A Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium egy nagyon szép iskola, mindnyájunknak tetszett. Vacsora után még beszélgettünk az erdélyi barátainkkal a nyelvi hasonlóságokról és különbségekről. A találkozó után elbúcsúztunk tőlük, és Tibód felé vettük az irányt, itt szálltunk meg. Egy kis beszélgetés után mindenki nyugovóra tért, hiszen másnap korán indultunk utunkra.

Az utolsó napon kétórás utazás után elértünk Segesvárra, ahol legelőször megnéztük az állítólagos Dracula, vagyis Vlad Tepes szülőházát. Felküzdöttük magunkat a Schülertreppén, ahol hajdanán a diákok a dombon lévő iskolába jártak. Ez egy egyedülálló, fedett, százhetvenkettő lépcsőfokból álló lépcsősor. A röpke városnézés után Kolozsvárra, Erdély második legnagyobb városába indultunk. Kolozsváron először elmentünk Mátyás király szülőházához. A város főterén, az óriási Mátyás-szobor előtt csoportképet is készítettünk. Kolozsvár mindenkinek nagyon tetszett, bár az időjárás nem kedvezett nekünk. Ezután beültünk a buszba és fél óra alatt elértünk utolsó helyszínünkhöz, Körösfőhöz. Itt megnéztük a népdalban is emlegetett templomot, amit utána el is énekeltünk. Éjjel tizenegy óra körül értünk Bonyhádra és omlottunk szüleink karjaiba.

Erdély mindenki szerint gyönyörű volt, és egyhangúan kijelentettük, hogy ez volt az eddigi legjobb osztálykirándulásunk. Megbeszéltük, hogy mindig emlékezni fogunk arra, ahogy Gyula Kolozsvár főterén táncolt, ahogy az erdélyiekkel együtt nevtünk és táncoltunk, valamint a száraz mofettára, ahogy az orrunkba csapott a szén-dioxid. Emlékezni fogunk a Tanár úr áriájára, amit a Békás-szoroshoz vezető úton énekelt az alagútban. Mindig eszünkbe fog jutni, ahogy a kis medvebocs elcsente Szabolcs kürtöskalácsát és az előadásokra, amiket a lányok tartottak este a gyergyószentmiklósi szálláson.